

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΙΟΙΚΕΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ

Ο Ιωάννης ο Θεολόγος, όπως μας περιγράφει η Αποκάλυψη, βλέπει όραμα στην Πάτμο την ημέρα της Κυριακής. Βλέπει τον Χριστό «εν μέσω των επτά (χρυσών) λυχνιών», να έχει «εν τη δεξιά χειρί αυτού αστέρας επτά, και εκ του στόματος αυτού ρομφαία δίστομος εκπορευομένη» (Αποκ. 1,13·16).

Ο Χριστός αυτοσυστήνεται στον Ιωάννη ως «πρώτος και έσχατος (αιώνιος)», ως «ζων (έχει την ζωή από μόνος του και παρέχει την ζωή σε άλλους) που έγινε νεκρός (σαν άνθρωπος) και αναστήθηκε και θα ζει αιωνίως και που έχει στα χέρια του τα κλειδιά του θανάτου και του άδη».

«Λυχνίες», όπως εξηγεί το ίδιο το κείμενο της Αποκαλύψεως, είναι οι Εκκλησίες της Μ. Ασίας «αστέρες» οι άγγελοι επίσκοποι αυτών των εκκλησιών και «ρομφαία» κυριολεκτικά είναι το σπαθί, εδώ όμως είναι ο λόγος του που κόβει περισσότερο από κάθε μαχαίρι και διεισδύει στα πιο βαθιά σημεία της προσωπικότητάς μας (Εβρ. 4, 12-13). Ο λόγος του που είναι επιβλητικός και μεγαλοπρεπής «ως φωνή υδάτων πολλών» (Αποκ. 1,15).

Τι συμβολίζει το όραμα αυτό; Ότι ο Κύριος ευρίσκεται εν μέσω της Εκκλησίας και ανοικεί εν αυτή. Είναι παρών κατά δυναμικό και όχι στατικό τρόπο. Κάνει κουμάντο, εποπτεύει, διοικεί, δίνει διαταγές. Αυτό που λέγει στο τέλος του κατά Ματθαίον ευαγγελίου, «Ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος αμήν» (Ματθ. 28,20), δεν είναι κάτι αφηρημένο, κάτι φιλοσοφικό, κάτι νεφελώδες, αλλά εκφράζει την αλήθεια ότι ο Χριστός οντολογικά είναι μέσα στη Εκκλησία του και κρατά στο χέρι του τους επτά αστέρες, τους επισκόπους, οι οποίοι πρέπει να κάνουν ότι εκείνος θέλει, να είναι «του χεριού του» και αλίμονο αν δεν είναι.

Διοικεί λοιπόν ο Χριστός αυτοπροσώπως την Εκκλησία μέσω των επισκόπων και κληρικών του, αλλά πολλές φορές ενεργεί απ' ευθείας ο ίδιος για το καλό της. Ας δούμε μερικά παραδείγματα.

Ο Παύλος (Πρβλ. Πρξ. 9·22·26 κεφ.), ενώ ακόμη ήταν φανατικός Ιουδαίος, πήρε στρατιώτες και ξεκίνησε για την Δαμασκό για να κυνηγήσει και κει τους χριστιανούς και όσους βρει να τους φέρει δεμένους στην Ιερουσαλήμ. Αλλά ενώ πήγαινε και πλησίαζε προς την Δαμασκό, ξαφνικά φως από τον ουρανό άστραψε γύρω του. Η λάμψη του ήταν πιο δυνατή από το φως του ηλίου. Έπεσε ζαλισμένος κάτω στο έδαφος και άκουσε μια φωνή να του λέγει· «Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις; Είναι σκληρό να κλοτσάς στα καρφιά». Είπε τότε ο Παύλος· «Ποιός είσαι Κύριε»; Και ακούστηκε φωνή να λέγει· «Εγώ είμαι ο Ιησούς τον οποίον εσύ καταδιώκεις. Αλλά σήκω και πήγαινε στην πόλη και θα σου λεχθεί τι πρέπει να κάνεις». Ο Παύλος τυφλός πλέον πήγε στην Δαμασκό και κει μετά τρεις μέρες τον επισκέφτηκε ένας χριστιανός ο Ανανίας και του έβαλε τα χέρια του πάνω του και έγινε καλά. Αυτό ήταν· αμέσως βαπτίστηκε και προσχώρησε στον χριστιανισμό και έγινε μέγας απόστολός του.

Ο ιερός Αυγουστίνος ένα δειλινό, πριν μετανοήσει, ενώ βρισκόταν μαζί με τον φίλο του Αλύπιο, άκουσε μια φωνή: «Πάρε και διάβασε». Δίπλα του ήταν η αγία Γραφή. Πήρε και την άνοιξε και ανέγνωσε: «Η νύξ προέκοψε, η δε ημέρα ήγγικεν, αποθώμεθα ουν τα έργα του σκότους και ενδυσώμεθα τα όπλα του φωτός. Ως εν ημέρα ευσημιόνως περιπατήσωμεν, μη κόμοις και μέθαις, μη κοίταις και ασελγείαις, μη έριδι και ζήλω...» (Ρωμ. 13,12-13). Αυτό ήταν· ο Αυγουστίνος επέστρεψε στο Θεό και έγινε μάλιστα και επίσκοπος Ιπώνος, στην βόρεια Αφρική.

Αλλά όπως διδάσκει η Γραφή και η εκκλησιαστική ιστορία, όχι μόνο προφήτες και απόστολοι και κληρικοί και όσοι δέχονται κλήση από το Θεό, αλλά και άνθρωποι που ασχολούνται με άλλα επαγγέλματα και μάλιστα με τη διοίκηση. Αν μελετήσουμε το βιβλίο των «Κριτών» στην Παλαιά Διαθήκη, το οποίο καλύπτει μια περίοδο 300 περίπου ετών, που οι Ισραηλίτες δεν είχαν βασιλιά αλλά τους διοικούσαν άνθρωποι σταλμένοι από τον Θεό, θα δούμε πολλά παραδείγματα. Σε κάθε λοιπόν επάγγελμα ο Θεός έχει τους αποστόλους του, τους οποίους πολλές φορές τους καλεί προσωπικά να αναλάβουν τον ρόλο τους.

Έτσι ο Μ. Κων/νος, ο μεγάλος στρατηγός, βασιλιάς, νομοθέτης αλλά συγχρόνως και ο μεγάλος άγιος και ισαπόστολος της Εκκλησίας μας, ήταν «ο εν βασιλεύσιν απόστολος» του Κυρίου, όπως λέγει το απολυτικό του. Και επίσης λέγει ότι την κλήση την έλαβε όπως ο απόστολος Παύλος «ουκ εξ ανθρώπων», αφού είδε τον τύπο του σταυρού στον ουρανό, με τις λέξεις «Τούτω νίκα» κατά τον ιστορικό Ευσέβιο επίσκοπο Καισαρείας της Παλαιστίνης (275-340) ή αφού είδε σε ένυπνιο το σημείο του σταυρού με τις λέξεις «In hoc vincas=εν τούτω νίκα» κατά τον Λακτάντιο (240-320), χριστιανό απολογητή και ρήτορα, δάσκαλο του Κρίσπου, υιού του Μ. Κων/νου. Απ' ότι λένε άλλες πηγές και ο στρατός και ο άγιος Αρτέμιος είδαν το σύμβολο του σταυρού.

Πήρε την κλήση από το Θεό ο Μ. Κων/νος να γίνει ο απόστολος του μεταξύ των βασιλέων, γιατί στην πίστη μας έχουν μεγάλη σημασία το κήρυγμα των αποστόλων και των διαδόχων τους, το μελάνι των εκκλησιαστικών συγγραφέων, το αίμα των μαρτύρων, το δάκρυ και η προσευχή των ασκητών, αλλά και η προσφορά προς την Εκκλησία βασιλέων και αυτοκρατόρων, οι οποίοι με τα μέτρα που έλαβαν, εκχριστιάνισαν τις δομές και την νομοθεσία της κοινωνίας, άφησαν ελεύθερη την Εκκλησία να κάνει το έργο της κι έδωσαν έτσι στη πίστη μας τη δυνατότητα ν' αναπτυχθεί.

Συνεπώς και η κατά Χριστόν διοίκηση και νομοθεσία και η δικαιοσύνη, η κάθε είδους εργασία και οι παντοειδείς ευθύνες όταν γίνονται κατά Χριστόν και αυτές μας αγιάζουν. Κι αν θέλουμε την αληθινή πρόοδο της κοινωνίας, το κάθε επάγγελμα και το κάθε κοινωνικό διακόνημα θέλει κι αυτό αγίους. Ανθρώπους που πιστεύουν στο Θεό και προσπαθούν να μεταρρυθμίσουν και να μεταμορφώσουν τη κοινωνία βάσει του ευαγγελίου. Που προσπαθούν το ευαγγέλιο να μπει παντού. Μόνο έτσι θα πάμε μπροστά. Λέμε π. χ. για να σωθεί η οικονομία πρέπει να γίνουν ιδιωτικοποιήσεις ή κρατικοποιήσεις, ή να παρθούν μέτρα λιτότητας. Η οικονομία όμως σώζεται αν υπάρξουν ιθύνοντες σωστοί· ιθύνοντες με φόβο Θεού και οράματα και ιδανικά που εμπνέονται από το ευαγγέλιο.

Σήμερα όλοι οι εθνοσωτήρες και οι διεθνοσωτήρες θεωρούν ότι ο χώρος της κοινωνίας και της πολιτικής κείται εκτός «ιερού». Και, ενώ θέλουν τον άνθρωπο αυτονομημένο από το Θεό του ουρανού και υποταγμένο στην ύλη και το ιδιωτικό συμφέρον, πιστεύουν ότι θα υπάρξει πρόοδος. Αλίμονό μας...

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης